

tym słowem. Taka ocena nie uwzględnia podstawowych reguł fonetyki, ponieważ zakłada, że końcówka „xx” będzie wymawiana wyjątkowo dźwięcznie, i wypacza zawarte w skardze wywody dotyczące stanu faktycznego, insynuując, że wnosząca odwołanie odmawia obu rozpatrywanym znakom jasnego znaczenia. Wreszcie Sąd nieprawidłowo ocenił przesłanki prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ponieważ nie rozpatrzył poziomu uwagi wykazywanego przez odbiorców przy zakupie towarów, i w rezultacie błędnie zrównał postrzeganie brzmieniowe z wizualnym.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 16 września 2009 r. w sprawie T-162/07 Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 18 listopada 2009 r. przez spółkę Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia

(Sprawa C-451/09 P)

(2010/C 24/57)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia (przedstawiciele: N. Skandamis i M. Perakis, adwokaci)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uwzględnienie niniejszego odwołania i uchylenie wyroku wydanego przez siódmą izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich dnia 16 września 2009 r. w sprawie T-162/07, ze względu na jego niejednoznaczne i niewystarczające uzasadnienie, błędną wykładnię pojęć prawnych przywołanych w odwołaniu i dokonanie przez Sąd błędnej oceny dowodów przedstawionych w pierwszej instancji;
- stwierdzenie, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie (art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału) oraz wydanie orzeczenia ostatecznego;

Tytułem żądania ewentualnego

- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, aby orzekł w przedmiocie odwołania wniesionego dnia 8 maja 2007 r. przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej zmierzającego do uzyskania naprawienia szkody, jaką wyrządziły wspomniane instytucje swoimi niezgodnymi z prawem działaniami i zaniechaniami, tak jak jest to opisane w skardze wniesionej w pierwszej instancji;

— obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze odwołania wniesionego dnia 16 listopada 2009 r. spółka Pigasos Alieftiki Naftiki Etaireia zakwestionowała wyrok wydany przez Sąd Pierwszej Instancji dnia 16 września 2009 r. w sprawie T-162/07, podnosząc, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe przez to, że oparł swój wyrok na niewystarczającym uzasadnieniu, a także na błędnej wykładni niektórych pojęć prawnych oraz błędnej ocenie przedstawionych dowodów.

W szczególności:

- I. Sąd uznał przepisy rozporządzenia nr 2454/93, zgodnie z którymi formularz T2M jest jedynym dopuszczalnym środkiem umożliwiającym udowodnienie statusu wspólnotowego produktów rybołówstwa morskiego złowionych na wodach międzynarodowych i przetransportowanych przez obszar państwa trzeciego, za niezbędne i zgodne z zasadą proporcjonalności. Według wnoszącej odwołanie Sąd nie odniósł się do całości jej zarzutów i argumentów, a zwłaszcza do tych, które dotyczą możliwości określenia przez ustawodawcę wspólnotowego alternatywnych środków dowodowych w szczególności wobec nieprzydatności rozpatrywanego środka do zagwarantowania wymiany handlowej. Ponadto Sąd nie uzasadnił wystarczająco swoich wniosków, co do niezbędności i proporcjonalności uregulowań wspólnotowych oraz błędnie zinterpretował charakter dokumentu T2M, jako dokumentu o zasadniczym znaczeniu dla prawa do swobodnego przepływu.
- II. Według wnoszącej odwołanie to w wyniku błędnej interpretacji przedstawionych dowodów Sąd uznał, że dokumenty dostarczone spółce Pigasos przez organy celne Tunezji nie zawierały treści odpowiadającej treści pola 13 formularza T2M. Jednak z całości akt wynika, że produkty rybołówstwa stanowią przedmiot takiego samego stałego nadzoru ze strony organów celnych Tunezji, jaki wymagany jest przez dokument T2M. Dokumenty dostarczone przez organy Tunezji potwierdzają bowiem, że produkty rybołówstwa znajdowały się na terytorium Tunezji w procedurze „tranzytu”, co w prawie krajowym oznacza sprawowanie przez organy celne stałej kontroli, takiej jak kontrola, której przeprowadzenie musi być poświadczony w polu 13 dokumentu T2M.
- III. Uznając ponadto, że spółka Pigasos nie dowiodła zachowania wymaganej staranności w ramach działalności prowadzonej przez nią w Tunezji, Sąd Pierwszej Instancji dokonał — według wnoszącej odwołanie — błędnej wykładni tego pojęcia oraz zwiększył stopień uważności i staranności wymaganej od przedsiębiorcy, aż do nakazania mu całkowitej nieufności w stosunku do zachowania organów wykonawczych państw trzecich wyłącznie na tej podstawie, że nie są one związane prawem wspólnotowym.

Z tych powodów wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-162/07 oraz o rozstrzygnięcie sporu co do istoty, względnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Firenze (Włochy) w dniu 18 listopada 2009 r. — Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università di Pisa

(Sprawa C-452/09)

(2010/C 24/58)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle.

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università di Pisa.

Pytania prejudycjalne

- 1) czy zgłoszenie zgodnie z prawem przez państwo włoskie zarzutu pięcioletniego lub dziesięcioletniego przedawnienia prawa wynikającego z dyrektywy 82/76/EWG⁽¹⁾ w odniesieniu do okresu poprzedzającego przyjęcie pierwszych włoskich przepisów transponujących jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym w taki sposób, że korzystanie z ww. prawa mającego charakter majątkowy lub ewentualnie możliwość wniesienia skargi odszkodowawczej nie zostaną ostatecznie uniemożliwione?
- 2) czy z drugiej strony wykluczenie jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia jako ostatecznie uniemożliwiającego korzystanie z ww. prawa jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?
- 3) czy wykluczenie jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia do chwili ustalenia przez Trybunał Sprawiedliwości naruszenia prawa wspólnotowego (w niniejszym przypadku do 1999 r.) jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?

- 4) czy, jak orzeczono w wyroku w sprawie Emmott wykluczenie w każdym wypadku jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia do chwili należytej transpozycji do prawa krajowego (co w niniejszym przypadku w ogóle nie nastąpiło) dyrektywy, w której uznaje się prawo zgłaszania takiego zarzutu jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?

(¹) Dz. U. L 43, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-453/09)

(2010/C 24/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B.-R. Killmann, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 96 i art. 98 dyrektywy w sprawie systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy, stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej wobec dostaw, przywozów oraz wewnątrzspółnotowego nabycia niektórych żywych zwierząt, w szczególności koni, które nie są przeznaczone do produkcji środków spożywczych dla ludzi i zwierząt;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona w związku z obniżoną stawką podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”) wprowadzoną przez Republikę Federalną Niemiec przy dostawie, przywozie i wewnątrzspółnotowym nabyciu żywych zwierząt, w szczególności koni, nawet jeśli zazwyczaj nie są one